

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Philip Ó Ceallaigh, *And You Wake Up Laughing*

Copyright © 2012 by Philip Ó Ceallaigh
All rights reserved.

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în
limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: Laurențiu Midvichi

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

Ó CEALLAIGH, PHILIP

Și te trezești răsând / Philip Ó Ceallaigh; trad. din
lb. eng. de Dan Sociu. – Iași: Polirom, 2012

ISBN print: 978-973-46-2692-2

ISBN ePub: 978-973-46-2862-9

ISBN PDF: 978-973-46-2863-6

I. Sociu, Dan (trad.)

821.111(415)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Philip Ó Ceallaigh

Și te trezești
râzând

(de ceea ce credeai că-i suferință)

Traducere din limba engleză de Dan Sociu

POLIROM
2012

Pe urmă ea s-a întors la mine și mi-a spus că Emil jurase că n-o mai făcuse cu altcineva.

Rahat, i-am spus. Îl știam pe Emil prea bine.

Așa că m-am întâlnit cu Emil, acest sfânt convertit la monogamie, și ne-am privit cu fețe lipsite de expresie. Cu barba lui și aerul ăla inocent, îi mai lipsea un halou auriu, ca într-o icoană.

— Ascultă, Vali, mi-a spus blând, știu că nu e ea de vină și nici eu.

— Las-o baltă. Nu vreau să joc jocul ăsta.

Și-a țuguiat buzele și și-a înclinat capul, privind atent un punct din tavan.

— Nu contează. Și-a pus un braț peste celălalt pe marginea mesei, s-a aplecat înainte și m-a privit în ochi. Până la urmă, ce dracu', tot timpul luăm răceli unii de la alții și nu mai facem atâta caz.

— Eu fac mare caz?

— Scurgerile o să se oprească în curând, a spus Emil, ca și cum ar fi vrut să mă încurajeze. Tetraciclina are nevoie de câteva zile să-și facă efectul. Ești la prima doză?

— Nu vreau să discut asta cu tine.

Dar până la urmă am discutat, după câteva beri, și când am povestit de doctor și degetul lui, Emil a împrășcat toată masa cu bere. I-a ieșit pe nas. Era vânăt de râs.

De atunci, de câte ori simțea nevoia să mă anunțe că nu sunt suficient de pregătit să înfrunt lumea, îmi spunea s-o iau mai ușor, să nu mă aplec așa, cu una, cu două.

Dar asta n-a însemnat sfârșitul relației mele cu Emil. Făceam afaceri împreună, voiam, nu voiam, eram legați prin scenariul pe care-l scrisesem cu o lună înainte să-mi dea gonoreea. (Așa văd situația – Emil a fost vectorul, Cati și cu mine victimele colaterale.)

După ce am aflat de ei doi, am rupt-o cu Cati. Ne-am mai văzut, scurt, după interviul cu Emil.

— Cum ai putut să te culci cu el? am întrebat-o, incapabil să-mi controlez tonul îndurerat și exasperat. E un clown!

— Cum poți să vorbești așa despre el? mi-a răspuns ea, foarte serioasă. E prietenul tău!

N-am știut ce să-i mai zic.

Totuși eram sigur că ea știe că am dreptate, că îl nimerisem.

Ca pe urmă, destul de repede, să se mute împreună.

Ce-am învățat de-a lungul timpului despre Emil a fost că trebuie să vorbesc mai puțin când ne întâlnim.

Am mai luat o gură din vinul încă rece. Era ciudat, mai mult mă trezea decât să mă amețească.

— Dia, a continuat Emil, e pe gustul oricui. Pe majoritatea femeilor le citesc. Văd prin ele ca prin sticlă, de parcă ar juca niște roluri prost scrise. Văd prin hainele lor, prin replici, prin minciunile și flirturile lor. Prima dată când am văzut-o, Dia mi s-a părut că nu-i decât o scârbă superficială, alunecoasă, dar acum trebuie să recunosc că prin ea nu pot să văd. Nu-mi dau seama ce-i cu ea dincolo de zidul ăla înghețat de sticlă. E trăsătura ei specială. Ca și cum n-ar fi tocmai acolo. Unele actrițe sunt așa. Cele bune, vreau să zic. Absența îl face pe privitor să-și imagineze. E o tehnică. Îți apare în vise, îmbrăcată în mătăsurii

diafane și arată vulnerabilă. Vulnerabilitatea e o formă de putere. De fapt, are o ținută frumoasă, aristocratică, știe să-și scoată țățele la înaintare. Aș zice că și la pat e destul de artistică. Mi-o pot imagina călare, învârtindu-și curul cu spatele la mine și chiuind.

Mi-am turnat încă un pahar de vin.

— Că tot vorbeam de femei binecuvântate de Dumnezeu, m-am întâlnit recent cu Tia Marinescu. Exact. Vrea să lucreze cu mine. Nu ți se pare că Tia seamănă cu Dia, din profil? Sau de fapt n-are de-a face cu profilul, e ceva mai subtil. Și ea are același mecanism. Tocmai mi-am dat seama. Diei i-a plăcut mult decorul din *Două camere...*

E posibil să fi zis Dia în loc de Tia din greșeală. Și e la fel de posibil s-o fi făcut ca să se amuze.

— Își dorește să fi jucat rolul celeilalte femei, zice că l-ar mai fi împănat un pic. Ne-am uitat pe text, dar nimic nu părea să meargă. Transmite o vulnerabilitate subtilă. Atât de dulce, că te-ar dura ca un cuțit să îi rănești sentimentele. Ce-i trebuie Diei e rolul potrivit.

— Tiei, vrei să zici.

Mă hotărâsem să intervin, ca să simplific povestea. Ar fi ținut-o langa, dacă nu mă băgam.

— Dia, Tia, știi ce vreau să zic. Ar trebui să scrii ceva pentru ea. Vrea să te cunoască.

— Pe bune?

— Da, a spus, pe un ton plat, conștient că știam că minte.

— Cum merge *Două camere*?

Nu văzusem filmul. Știam că o să iasă o prostie. Un scenariu bun trebuie să fie atât de puternic și de simplu, încât nici un regizor să nu-l poată fute. Eu n-aveam asemenea artă. Poate nimeni n-are. Câtă vreme am fost implicat în treaba asta cu filmul și cu Emil, îmi suspendasem scepticismul. Ca și cum am fi fost într-un cuplu, i-am iertat partenerului tot felul de lucruri doar pentru că așa cere contractul. Micile compromisuri se tot adună până când te trezești într-o dimineață și nu-ți vine să crezi în ce te-ai băgat. După ce am văzut cum m-a tras în piept cu banii și după povestea aia cu Cati, mi-am dat voie să am îndoieli față de felul în care îmi înflorise scenariul. Cearta din cauza banilor a fost o scuză bună să nu vin la premieră. Premierele sunt făcute

să fii bătut pe umăr. Cele mai jenante filme au avut premiere glorioase.

— Recenziile n-au fost așa rele. S-ar putea să ne scoatem banii de producție. Tzitz-Ritzi al tău are un DVD player? Ba nu, trebuie să-l vezi la cinema.

— Poate o să-l văd. Acum că am atâta timp liber.

— Și ar trebui să-mi arăți ce-ai mai scris. Ar trebui să mai facem unul. De data asta o să iei bani buni.

— Nu știu dacă vreau să mă mai bag în ceva care nu e de prima mână.

— Spuse autorul de telenovele...

— M-am lăsat și de asta. Mi-am dat demisia.

— Și eu care făceam gluma asta, că ești singurul scriitor pe care-l știu. Pentru că scrii zi după zi.

— Trei ani. Le-am expus tuturor secretele, toți sau futut cu toți.

— Fix ca în lumea reală. Dar o să ai nevoie de bani. Îți pot plăti pe măsură ce scrii. Și știi cine vrea să-mi dea bani pentru următorul film? Ionel Călinescu! Vrea să fie patron al artelor.

I-am spus de viziunea mea distrusă din fața teatrului Odeon, atunci, cu Teatrul